

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/3/2020
Identifikačné číslo spisu: 1215227645
Dátum vydania rozhodnutia: 29.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Pepelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1215227645.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: PEMOS, s.r.o. Mostová 93, Mostová, IČO: 35 727 071 proti žalovanému: BPT LEASING, a. s. Drieňová 34, Bratislava, IČO: 31 357 814, zást. Mgr. Vladimír Šárnik, advokát so sídlom v Bratislave, Rožňavská 2, Bratislava, o zaplatenie 1.300,- Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava II v Bratislave pod sp. zn. 25Cb/518/2015, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/51/2018-73 zo dňa 25. júla 2018, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a.
- II. Žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II rozsudkom č. k. 25Cb/518/5015-56 zo dňa 12.09.2017 žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca uzatvoril so žalovaným dňa 04.01.1999 leasingovú zmluvu č. 4577/98, predmetom ktorej bolo motorové vozidlo CITROEN Jumper 2,5 TDI 35 LH. Zmluva bola vo vzťahu k žalovanému predčasne ukončená, pričom skutok, ktorým bola žalovanému spôsobená škoda na majetku bol prejednaný v rámci trestného konania. Keďže došlo k predčasnému ukončeniu leasingovej zmluvy, žalovaný listom zo dňa 17.02.2000 oznámil žalobcovi, že jeho nárok z vyúčtovania pri predčasnom ukončení leasingovej zmluvy vo výške 268.440,- Sk mu bude uhradený až po zaplatení nároku žalovaného voči dodávateľovi. Žalobca svoj nárok voči žalovanému na zaplatenie sumy 1.300,- Eur s príslušenstvom, predstavujúcej časť zo sumy 268.440,- Sk /8.910,58 Eur/ odvodzoval práve z predmetného vyúčtovania, ktoré považoval za záväzok, ku ktorému sa žalovaný zaviazal pri predčasnom ukončení leasingovej zmluvy.

3. Pri posúdení námietky premlčania súd prvej inštancie vychádzal z ustanovenia § 391 ods. 1 Obchodného zákonníka, keďže pre právne posúdenie predmetného konania nepovažoval vyriešenie otázky platnosti, prípadne neplatnosti leasingovej zmluvy za skutočnosť, ktorá by mala pre toto konanie

zásadný význam a to aj s ohľadom na skutočnosť, že žalobca súdu prvej inštancie nepreukázal, že by žalovanému poskytol z tejto zmluvy nejaké plnenie od jej predčasného ukončenia, resp. odo dňa vyhotovenia vyúčtovania zo dňa 17.02.2000. Žalobca sa v konaní odvolával len na plnenie poskytnuté žalovanému dodávateľom v rámci vysporiadania náhrady škody, čo je v tomto kontexte irelevantné. Súd prvej inštancie sa v plnom rozsahu stotožnil aj s argumentáciou žalovaného, ktorá sa týkala uznania záväzku, za ktoré žalobca považoval „Vyúčtovanie pri predčasnom ukončení leasingovej zmluvy“ zo dňa 17.02.2000. Súd tiež ako nedôvodnú posúdil aj námietku žalobcu týkajúcu sa spočívania premlčacej doby, keď žalobca tvrdil, že dňa 24.04.2007 došlo k plneniu zo strany dodávateľa voči žalovanému, pričom táto skutočnosť je založená len na základe tvrdení žalobcu a až dňa 18.07.2012 bola v rámci obnovy trestného konania vedeného pod sp. zn. 1T/60/2009 právoplatne vec skončená a teda v období od 28.04.2007 do 18.07.2012 bola premlčacia doba prerušená.

4. Na základe týchto skutočností nemožno prijať záver, že došlo k spočívaniu premlčacej doby pohľadávky žalobcu, keďže premlčacia doba prestáva plynúť, ak sa nárok, o premlčanie ktorého sa jedná, uplatní v súdnom konaní, čo sa v danom prípade nestalo a žalobca si v rámci tohto konania svoju pohľadávku uplatnil po viac ako šesťnástich rokoch. Nebolo možné ani súhlasiť s tvrdeniami žalobcu, že pokiaľ žalovaný trvá na tom, že svoje nároky od dodávateľa auta doposiaľ nedostal, tak nemohol ani nastať začiatok plynutia premlčacej lehoty. Z jeho tvrdenia je zrejmé, že nerozlišuje právny vzťah, ktorý uzatvoril so žalovaným v rámci leasingovej zmluvy od iných záväzkových vzťahov, ktoré však nemôžu mať dopad pre začatie plynutia premlčacej lehoty žalobcom uplatňovanej pohľadávky. V nadväznosti na uvedené súd prvej inštancie mal pri skúmaní dôvodnosti namietaného premlčania žalovaným za to, že nárok žalobcu na zaplatenie sumy 1.300,- eur s príslušenstvom bol uplatnený po uplynutí premlčacej doby, pričom a jednalo o štvorročnú premlčaciu dobu podľa ustanovenia § 391 ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s § 397 so začiatkom plynutia od 21.02.2000 tak, že jej koniec pripadol na 21.04.2004, čo bolo pred podaním žaloby.

5. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že námietka premlčania vznesená žalovaným je dôvodná a nárok žalobcu je premlčaný v celom rozsahu, v dôsledku čoho žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že priznal nárok na ich náhradu žalovanému.

6. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd rozsudkom č. k. 3Cob/51/2018-73 zo dňa 25.07.2018 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

7. Odvolací súd sa s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C. s. p. v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a na zdôraznenie jeho správnosti uviedol, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil skutkový stav a vec správne právne posúdil. Poukázal na skutočnosť, že žalobca si svoj nárok voči žalovanému na zaplatenie sumy 1.300,- Eur s príslušenstvom, predstavujúcej časť zo sumy 268.440,- Sk /8.910,58 Eur/ odvodzuje z listu žalovaného zo dňa 17.02.2000, ktorým oznámil žalobcovi, že jeho nárok z vyúčtovania pri predčasnom ukončení leasingovej zmluvy vo výške 268m 440,- Sk mu bude uhradený až po zaplatení nároku žalovaného voči dodávateľovi a ktorý považoval za záväzok, ku ktorému sa žalovaný zaviazal pri predčasnom ukončení leasingovej zmluvy.

8. Podľa ustanovenia § 391 ods. 1 Obchodného zákonníka pri právach vymáhateľných na súde začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť na súde, ak zákon neustanovuje niečo iné. Ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky /§ 397 Obchodného zákonníka/.

9. Ak by list žalovaného zo dňa 17.02.2000 bol uznaním záväzku žalovaným, čo však žalovaný popiera, premlčacia doba uznaného záväzku je len štvorročná, a teda táto by začala plynúť v roku 2000 a uplynula by v roku 2004. Žalobca nepreukázal uznanie záväzku žalovaným v dobe po 23.12.2011 a pretože žaloba bola podaná súdu prvej inštancie dňa 22.12.2015, je aj podľa názoru odvolacieho súdu nárok žalobcu premlčaný v celom rozsahu. Odvolací súd neprisvedčil ani názoru žalobcu, že premlčacia

doba vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným môže spočívať v dôsledku právnych úkonov žalovaného voči spoločnosti BBC Auto, s.r.o.

10. Na základe uvedených skutočností odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1,2 C. s. p. potvrdil. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešný žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril a neuplatnil si ani nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

11. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca s poukazom na existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 421 C. s. p.

12. Uviedol, že vyúčtovanie leasingovej zmluvy č. 4577/98 je podľa § 323 ods. 3 Obchodného zákonníka uznaním záväzku a žalovaný listom zo dňa 14.11.2002 opätovne potvrdil oprávnenosť jeho pohľadávky. Začiatok plynutia premlčacej doby je dátum zaplatenia nároku žalovaného voči dodávateľovi. Právny zástupca žalovaného potvrdil, že dodávateľ BBC Auto, s.r.o. neuhradil celú čiastku nároku žalovaného podľa súdneho konania v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 1T/60/2009.

13. Navrhuje, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho ako aj prvoinštančného súdu zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie.

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky /ďalej aj dovolací súd/ ako dovolací súd /§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej C. s. p./ bez nariadenia dovolacieho pojednávania /§ 443 C. s. p./ preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť podľa § 447 písm. e/ C. s. p.

15. Podľa § 429 ods. 1 C. s. p. dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Podľa odseku 2 uvedeného ustanovenia táto povinnosť neplatí, ak je a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c/ dovolateľ v sporoch o ochranu slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

16. Ako vyplýva z citovaného ustanovenia § 429 ods. 1 C. s. p., dovolateľ musí byť počas celého dovolacieho konania zastúpený advokátom /okrem výnimiek uvedených v § 429 ods. 2 C. s. p./, pričom požiadavka povinného právneho zastúpenia sa vzťahuje už na fázu podania dovolania a vzťahuje sa na všetky podania dovolateľa. V danom prípade napriek poučeniu žalobcu odvolacím súdom o povinnom zastúpení advokátom v dovolacom konaní, uvedená podmienka dovolacieho konania splnená nie je. Dovolací súd preto dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. e/ C. s. p. odmietol.

17. Žalovanému dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, keďže mu žiadne trovy nevznikli /R 72/2018/.

18. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.